

тарифни търговски договори съ несъгласенските страни. Тя сключваше само чрезъ размѣняне на ноти временни търговски спогодби. Специално за българския износъ по това време трѣбва да се изтъкне, че благодарение на следвоенната конюнктура и още разстроения производствени условия на континента, търсенето на хранителни произведения бѣ голѣмо, така че нашиятъ износъ за странство не намираше каквито и да било ограничения. Това ни налагаше, естествено, и ние да правимъ отстъпки за чуждия вносъ.

Презъ втория периодъ, който се илюстрира вече съ договорна свобода, защото бѣ изтекълъ срока на мирнитѣ договори (9 августъ 1925 г.), до който съгласенските страни можеха безусловно да се ползуватъ отъ клаузата на най-облагодетелствуваната страна, българската договорна политика се характеризира съ сравнително по-голяма активностъ. Тѣй като, обаче, въ главнитѣ страновносители българскитѣ земеделски произведения не срѣщаха почти никакви ограничения и тѣ не налагаха голѣми вносни мита. България се въздържаше да сключва редовни търговски договори съ тарифна частъ, тѣй като при такива договори тя би била принудена на контра отстъпки, които бѣха въ противоречие съ протекционната ѝ политика.

Българската търговска политика си бѣ поставила за целъ да уреди отначало търговскитѣ си отношения съ съседитѣ, а после съ голѣмитѣ европейски страни. Въ изпълнение на тази програма, се сключиха по това време търговски спогодби съ Гърция, Турция Полша (временна спогодба) и съ Ромъния.

Презъ третия периодъ българската договорна политика се отличава съ сравнително голѣма активностъ, която се дължи на настѣпването на известни моменти въ стопанското положение на Европа, които поставиха страната ни при нови условия. На първо мѣсто трѣбва да се спомене свѣтовната стопанска криза, която предизвика и наложи на странитѣ—вносителки единъ засиленъ аграренъ протекционизъмъ, поради силната задокоеанска конкуренция.